

---

## [2010-12-RE](#)

### **CAUSA 2010-12-RE**

**Número de registre 193-2010. Recurs d'empara**

**AUTE DEL 7 DE SETEMBRE DEL 2010**

---

### **BOPA núm. 51, del 15 de setembre del 2010**

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 4 de maig del 2010, per la representació processal de la Sra. Maria Teresa Grau Àngel, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència de l'11 de desembre del 2009 i contra l'aute del 12 d'abril del 2010, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per considerar que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10.1 de la Constitució i, atès que demana al Tribunal Constitucional que l'admeti a tràmit, que dicti una sentència que declari vulnerat el dret a la jurisdicció de la recurrent, que anul·li la sentència esmentada de l'11 de desembre del 2009 i que es retornin els autes a la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per tal que –sense cap més tràmit- torni a dictar sentència;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 12 de maig del 2010;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

### **Antecedents**

Primer

La Sra. Maria Teresa Grau Àngel va presentar una demanda davant la Batllia contra la decisió de la Caixa Andorrana de Seguretat Social (CASS) del 13 de maig del 2008 que la donava d'alta mèdica i contra la resolució de la Comissió Contenciosa del 21 de juliol del 2008 que confirmava aquesta alta.

Segon

---

El 19 de maig del 2009, mitjançant sentència, el Tribunal Unipersonal de la Secció Administrativa de la Batllia va declarar que la patologia psiquiàtrica de la demandant era crònica i que no li corresponia el règim transitori de la baixa laboral i, per tant, va acordar desestimar en tots els seus termes la demanda formulada i declarar les resolucions impugnades plenament ajustades a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

### Tercer

La Sra. Maria Teresa Grau Àngel va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, l'11 de desembre del 2009, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que desestima el recurs d'apel·lació i confirmava la sentència de la primera instància.

### Quart

La Sra. Maria Teresa Grau Àngel va formular, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, perquè la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia havia vulnerat el principi de congruència pel fet que declarava que només es podia pronunciar en relació amb si la resolució de la CASS (instant la represa del treball) era o no ajustada a dret i tot i que declarava que la demandant no podia reprendre el treball decidia que la resolució esmentada era ajustada a dret, així mateix justificava la seva resolució en base a la procedència d'una invalidesa eventual que ningú havia al·legat.

### Cinquè

El 12 d'abril del 2010, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què acordava desestimar l'incident de nul·litat formulat. De manera substancial, considera que la incongruència de les sentències com a vici invalidador és predicable "quan el fallo és contradictori en sí mateix, o bé quan el fallo és contradictori amb el raonament de la sentència, o bé quan el fallo res te a veure amb les pretensions de la demanda o del recurs d'apel·lació". I, la part apel·lant demanava el manteniment de la baixa mèdica i això és l'únic que es va analitzar "sense perjudici que aquesta Sala hagi volgut palesar la sorpresa de que atès l'abast de les lesions i la seva evident consolidació no s'hagi demanat subsidiàriament la declaració administrativa i jurisdiccional d'invalidesa."

### Sisè

El 4 de maig del 2010, la representació processal de la Sra. Maria Teresa Grau Àngel va presentar un recurs d'empara en què, en primer lloc, cita la jurisprudència del Tribunal Constitucional sobre el principi de congruència en el qual es destaca que aquest principi forma part del dret a la jurisdicció en el sentit que els òrgans judicials han de donar resposta a les peticions o pretensions de les parts i a les raons adduïdes per basar aquestes pretensions, ara bé, no exigeix la contestació individualitzada de totes i cadascuna d'aquestes pretensions, sinó que depèn de la seva plena resposta i no d'ajustar-se estrictament a l'ordre lògic dels raonaments de la part actora.

Aquesta part considera que en aquesta causa la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia ha incorregut en una incongruència i, per tant, ha vulnerat el dret a la jurisdicció, perquè ha resolt una qüestió diferent de la que es va plantejar.

Efectivament, segons el parer d'aquesta part, tenint en compte les resolucions de la CASS impugnades, els escrits de demanda i de contesta de les parts, l'objecte del litigi consistia en

---

determinar si les resolucions de la CASS esmentades eren ajustades a dret: si la recurrent podia reprendre el seu treball calia desestimar la demanda de la recurrent i confirmar les resolucions de la CASS; en cas contrari, la demanda havia de ser estimada i les resolucions de la CASS, no ajustades a dret, havien de ser deixades sense efecte.

Ara bé, en el curs del procediment va quedar acreditat, i així ho recullen les sentències de les dues instàncies, que la recurrent no podia reprendre el treball i que molt probablement no podria tornar a treballar mai més. La sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia considera, per contra, correcta la resolució de la CASS en què es declara que la recurrent “ja pot reprendre el treball” i és que, de fet, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia interpreta que la resolució de la CASS implicava que procedia acabar la baixa mèdico-laboral i atribuir a la recurrent una incapacitat. Tanmateix, aquesta resolució de la CASS no ha existit mai i només és producte d’un error en el plantejament de les sentències. En definitiva, la CASS va donar d’alta la recurrent, perquè podia reprendre el seu treball i, les sentències objecte de recurs han declarat aquesta resolució correcta, perquè la recurrent no podrà treballar mai més. Allò que hagués correspost era declarar les resolucions de la CASS no ajustades a dret i, posteriorment, la CASS, en constatar la consolidació de les patologies hagués hagut d’atribuir a la recurrent la incapacitat que li correspongués.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que l’admeti a tràmit, que dicti una sentència que declari vulnerat el dret a la jurisdicció de la recurrent, que anul·li la sentència esmentada de l’11 de desembre del 2009 i que es retornin els autos a la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per tal que –sense cap més tràmit- torni a dictar sentència.

Setè

El 12 de maig del 2010, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual demanava la desestimació d’aquest recurs d’empara, perquè els òrgans judicials no estan obligats a motivar ajustant-se totalment a les al·legacions de les parts i perquè s’ha respectat el principi de congruència.

El Ministeri Fiscal destaca que el bé constitucional protegit pel dret a no sofrir incongruències és el de garantir que els jutges i els tribunals valorin les pretensions formulades i els motius en els quals es fonamenten i que les parts coneguin els motius de la seva decisió. En aquest cas, el litigi rau en l’alta mèdica de la recurrent i la sentència es limita a confirmar-la, indicant que les prestacions d’assegurança malaltia han de cessar quan procedeix l’alta mèdica. La sentència objecte de recurs es va pronunciar de manera completa i fonamentada sobre aquest punt del manteniment o no de la baixa mèdica.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la desestimació del recurs d’empara 2010-12-RE.

### **Fonament jurídic únic**

Com hem exposat amb deteniment en els antecedents, la recurrent en empara al·lega que la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de l’11 de desembre del 2009 ha vulnerat el seu dret a la jurisdicció (article 10 de la Constitució), ja que ha resolt una qüestió diferent a la plantejada en el litigi. Sosté, concretament, que davant de la resolució de la Comissió Contenciosa de la Caixa Andorrana de Seguretat Social (CASS) que confirmava la seva alta mèdica, la pretensió única que va portar davant la jurisdicció va ser la de determinar si estava capacitada o no per tornar a treballar i si, en conseqüència, s’havia de confirmar o no l’alta mèdica declarada.

---

Afirma, en síntesi, que aquesta pretensió ha quedat sense resposta, ja que allò que han declarat tant la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles com la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és que l'alta mèdica era correcta però que la recurrent "no podria treballar mai més".

Doncs bé, la lectura, tant de la resolució impugnada, com la de la sentència de la Secció del Tribunal de Batlles i la de l'aute del Tribunal Superior de Justícia que resol l'incident de nul·litat, permet concloure que en el procediment judicial seguit s'ha donat resposta a la pretensió formulada per la recurrent malgrat que els tribunals a l'hora de fixar l'objecte del procés han tingut en compte, legítimament, no només les pretensions de la demandant, sinó també el contingut global de la resolució de la CASS impugnada i, molt especialment, les al·legacions presentades per la CASS davant la Batllia i el Tribunal Superior de Justícia.

En efecte, en les al·legacions referides de la CASS es reitera l'argument que el problema de fons objecte de debat no és altre que el de determinar si la patologia psiquiàtrica que pateix la recurrent és una patologia en desenvolupament, que és l'única que per la seva temporalitat justifica l'atur de treball per malaltia segons reiterada jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia, o una patologia ja consolidada i estabilitzada. El caràcter consolidat de la patologia de la recurrent també està present com a element decisor en les resolucions de la CASS impugnades. Les resolucions judicials analitzades, donant resposta a la qüestió suscitada per la demandant, declaren, primerament, que la patologia psiquiàtrica existeix, però, atenent a les al·legacions de la contrapart i a tenor de la resolució de la CASS, sostenen que es tracta d'una patologia consolidada, no temporal, i en conseqüència conclouen, segonament, que cal desestimar la demanda formulada, ja que allò que pretén és perllongar l'assegurança malaltia, que segons reiterada jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia només es pot concedir quan existeix una situació d'incapacitat laboral de caràcter transitori.

En definitiva, la lectura de la sentència recorreguda i de les altres resolucions judicials analitzades permet concloure que s'ha donat resposta a les pretensions de la recurrent i no s'ha resolt cap qüestió diferent de les plantejades durant el procediment.

Per consegüent, cal inadmetre el recurs d'empara per manca de contingut constitucional (article 37 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional) en el sentit que aquest Tribunal ha donat reiteradament a aquest motiu d'inadmissió.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

## **DECIDEIX:**

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2010-12-RE, interposat per la representació processal de la Sra. Maria Teresa Grau Àngel, contra la sentència de l'11 de desembre del 2009 i contra l'aute del 12 d'abril del 2010, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

---

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 7 de setembre del 2010.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat